

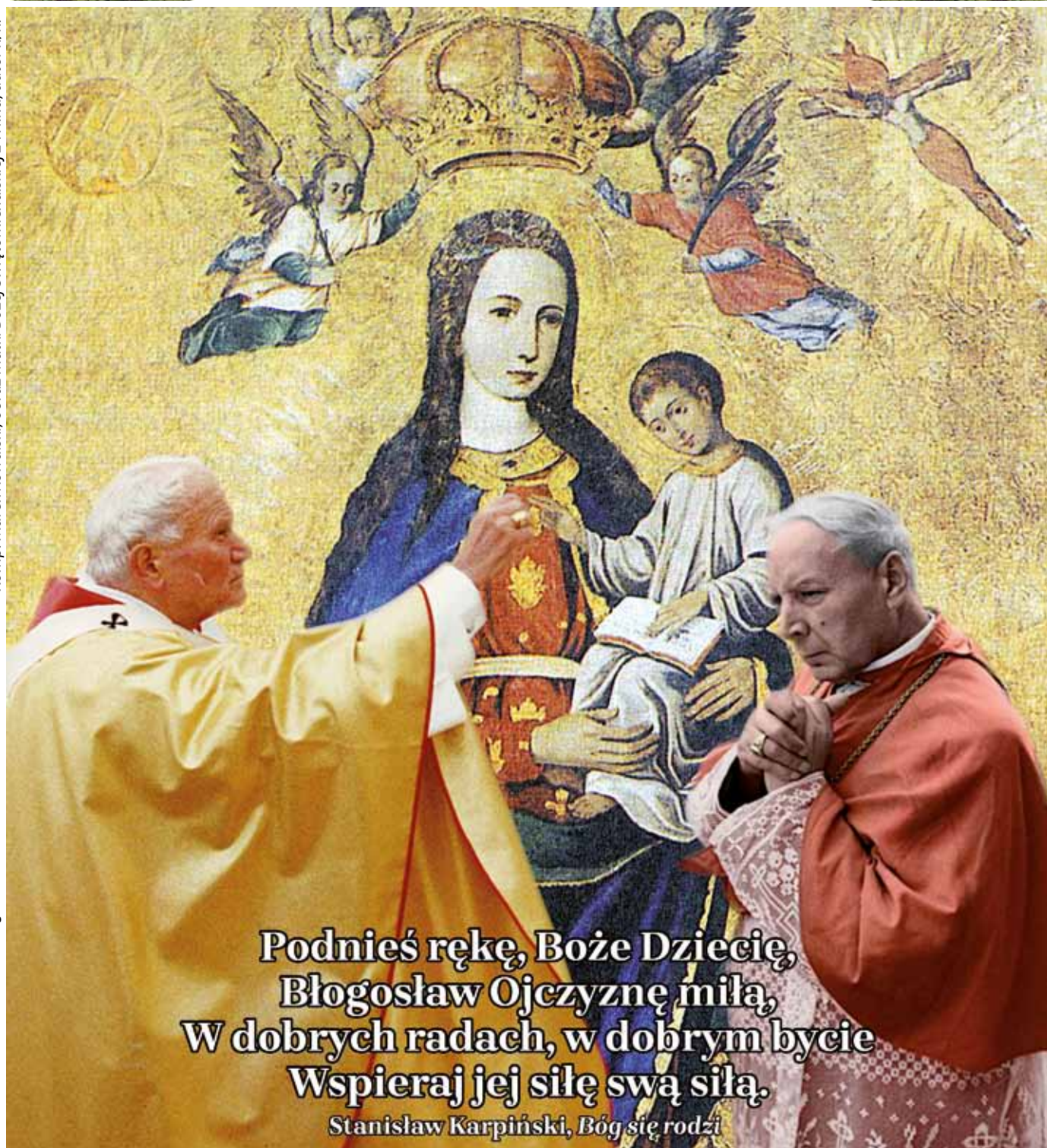

PARAFIA NA SADACH

Nr 60 • BOŻE NARODZENIE 2022 • UROCZYSTOŚCI JUBILEUSZOWE • WIZYTACJA PARAFII • PIELGRZYMKA
DO LASEK • ŻOLIBORSKIE KAPLICZKI • MIKOŁAJKI DLA DZIECI • NIEDZIELA PALMOWA 2023 •
• PARAFIA ŚWIĘTEGO JANA KANTEGO W WARSZAWIE •

Komp. Marek Kowalski, obraz Matki Bożej Świętomiczalskiej z Wilna, autor n/n.

**Podnieś rękę, Boże Dziecię,
Błogosław Ojczyznę miłą,
W dobrych radach, w dobrym bycie
Wspieraj jej siłę swą siłą.**

Stanisław Karpiński, Bóg się rodzi

Maryja z dziećciątkiem, Ikona w stylu bizantyjskim aut. Ewa Szlempo

Wszystkim Parafianom
i Czytelnikom
„Parafii na Sadach”
życzymy błogosławionych
i radosnych Świąt Bożego
Narodzenia.

Niech nadchodzący
Chrystus obdaruje nas
pokojem, wiarą, nadzieją
i wzajemną miłością.
Przyjdź Panie Jezu!

*Ksiądz Proboszcz
z Zespołem Redakcyjnym*

ŚWIĘTA I UROCZYSTOŚCI W NASZEJ PARAFII

Boże Narodzenie 25 grudnia 2022 - Niedziela Palmowa 2 kwietnia 2023

Grudzień 2022

- 25 grudnia – Niedziela,
Uroczystość Bożego Narodzenia**
Pasterka o północy, następna Msza Św. o godz.
8.00, dalej jak w każdą niedzielę.
- 26 grudnia – poniedziałek, Św. Szczepana**
Msza Św. jak w niedzielę – nie będzie Mszy św.
o godz. 20.00
- 30 grudnia – piątek, Święto Św. Rodziny**
- 31 grudnia – sobota, zakończenie Starego Roku.**
O godz. 18.30 Msza Św. dziękczynna za łaski całego
minionego roku.
Po Mszy Św. Nabożeństwo dziękczynno-
przełagalne.

UWAGA:

od 1 stycznia 2023 r. porządek
Mszy Św. w niedziele o godz. 7.00, 8.30, 10.00,
11.15, 12.30, 14.00, 18.30 i 20.00

Styczeń 2023

- 1 stycznia – Niedziela,
Świętej Bożej Rodzicielki Maryi.**
- 1, 2 i 3 stycznia – Czterdziestogodzinne
Nabożeństwo, Adoracja Najświętszego
Sakramentu.**
Nabożeństwo Adoracyjne o godz. 17.45.
- 5 stycznia – Pierwszy Czwartek Miesiąca.**
O godz. 17.00 wystawienie Najświętszego
Sakramentu i modlitwa o powołania kapłańskie
i zakonne.
- 6 stycznia – piątek, Uroczystość Objawienia
Pańskiego – Święto Trzech Króli.**
Msze św. jak w niedzielę.
- 8 stycznia – Niedziela Chrztu Pańskiego.**
- 13 stycznia – piątek, Adoracja Parafialna.**
- 18 – 25 stycznia – Tydzień Modlitw o Zjednoczenie
Chrześcijań.**
- 23 stycznia – poniedziałek, 10. rocznica śmierci
Kardynała Józefa Glempa.**
Msza św. za śp. Kard. Józefa Glempa o godz. 7.30.

Luty 2023

2 lutego – czwartek,

Ofiarowanie Pańskie – Matki Bożej Gromnicznej.

Poświęcenie gromnic na każdej Mszy Św.

Dzień Życia konsekrowanego.

Pierwszy Czwartek Miesiąca.

Msza Św. tego dnia o godz. 6.30, 7.00, 8.00, 9.00, 17.00 i 18.30

13 lutego – poniedziałek. Adoracja Parafialna

13 – 26 lutego – ferie szkolne zimowe.

Msza św. w dni powszednie o godz. 6.30, 8.00 i 18.30, w niedziele bez zmian.

14 lutego – wtorek,

Świętych Cyryla i Metodego, patronów Europy.

22 lutego – Środa Popielcowa, początek Wielkiego Postu.

Msza Św. o godz. 6.30, 7.00, 8.00, 9.00, 17.00, 18.30 i 20.00.

Obowiązuje post ścisły (jakościowy i ilościowy).

Od Środy Popielcowej do I Niedzieli Wielkiego Postu – Dni Modlitw o ducha pokuty i trzeźwość Narodu.

Nabożeństwa Pasyjne:

Droga Krzyżowa – w każdy piątek Wielkiego Postu o godz. 17.45. Gorzkie Żale – w każdą niedzielę Wielkiego Postu o godz. 17.45.

Ź kroniki parafialnej

JUBILEUSZOWE OBCHODY

**70-lecia erygowania Parafii św Jana Kantego
na Sadach Żoliborskich**

i 78. rocznicy Powstania Warszawskiego

Niedziela 4 września 2022 r.

W poprzednim wydaniu „Parafii na Sadach” zamieściliśmy obszerne opracowanie 70-letnich dziejów naszej Parafii. W tym wydaniu pragniemy przedstawić fotograficzną wersję Uroczystych Obchodów przygotowanych przez pięciu organizatorów i sponsorów. Prezentujemy, historyczny już, plakat zawierający bogaty Program, tym razem barwnie zilustrowany przez naszego Parafianina Łukasza Krzysztofkę.

Marzec 2023

1 marca – środa,

**Narodowy Dzień Pamięci o Żołnierzach
Niezlomnych.**

2 marca – Pierwszy Czwartek Miesiąca.

O godz. 17.00 wystawienie Najświętszego Sakramentu i modlitwa o powołania kapłańskie i zakonne.

Dzień imienin Pasterza naszej Archidiecezji
Kardynała Kazimierza Nycza.

13 marca – poniedziałek. Adoracja Parafialna.

10. rocznica wyboru Ojca Świętego Franciszka.
(2013). Za Ojca Świętego Franciszka modlimy się
na Nowennie do św. Józefa.

20 marca – poniedziałek,

Uroczystość Św. Józefa, Oblubieńca NMP.

25 marca – sobota.

Zwiastowanie Pańskie.

Dzień Świętości Życia.

26 – 29 marca – Rekolekcje Wielkopostne.

Kwiecień 2023

2 kwietnia – Niedziela Palmowa 2023.

18. rocznica śmierci Św. Jana Pawła II (2005).

PROGRAM

I CZĘŚĆ - kościół św. Jana Kantego, ul. Krasieńskiego 31

1. Godz. 14.00 MSZA ŚW. DZIĘKCZYNNA
za budowniczych, darczyńców i wszystkich
Parafian oraz ich Rodziny
2. Projekcja filmu
historyczno-dokumentalnego pt. "Parafia na
Sadach" zrealizowanego z Telewizją Niepokalanów
w 50. rocznicę erygowania Parafii
3. Złożenie kwiatów
pod tablicą Twierdzy Powstańczej Sióstr
Zmartwychwstanek

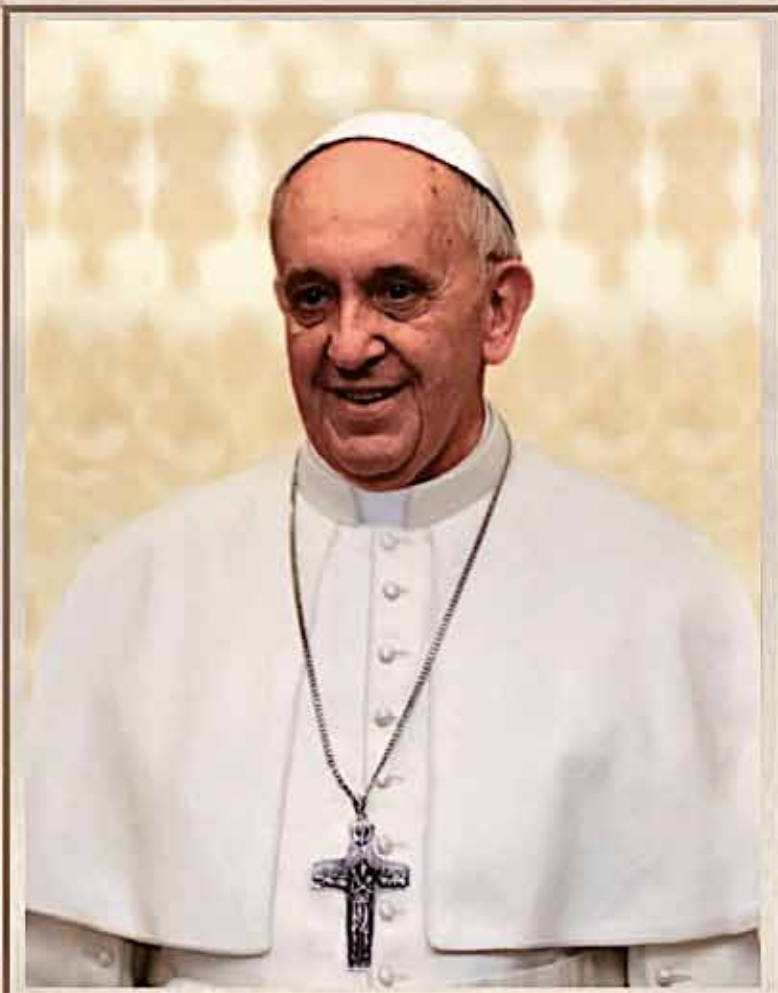
II CZĘŚĆ - Pawilon Kulturalny w Parku "Sady Żoliborskie"

1. Godz. 16.15 projekcja filmu
pt. 50 lat Parku "Sady Żoliborskie"
2. Wspólne śpiewanie
z duetem muzyczno-wokalnym
"Mieczysław i Stanisław"
pieśni powstańczych i patriotycznych
3. Poczęstunek

Organizatorzy: Proboszcz Parafii ks. Grzegorz Ostrowski, Stowarzyszenie
Ochrony Parku "Sady Żoliborskie", Warszawska Spółdzielnia Mieszkaniowa,
Ośrodek Pomocy Społecznej Dz. Żoliborz m. st. Warszawy, Pawilon Kulturalny.

W uroczystych obchodach, wraz z nami, uczestniczyli Goście, których na uroczystej Mszy św. przywitał ks. Proboszcz Grzegorz Ostrowski. Razem złożyliśmy kwiaty i zapaliliśmy znicze pod tablicą Twierdzy Powstańczej Sióstr Zmartwychwstanek. Wraz z nami modlili się także: Posłanka na Sejm RP Joanna Fabisiak, Prezes WSM Barbara Różewska, Wiceburmistrz Żoliborza Renata Kozłowska, Radni Warszawy i Żoliborza, Siostry Zmartwychwstanki i młodzież wraz z Pocztem Sztandarowym Zespołu Szkół Sióstr Zmartwychwstanek oraz wielu innych zaproszonych Gości. Wszystkim BÓG ZAPŁAĆ!

Barbara Kowalczyk

Ojciec Święty Franciszek
udziela całym sercem Apostolskiego Błogosławieństwa
Ks. Proboszczowi Prałatowi Grzegorzowi Ostrowskiemu,
Duszpasterzom i Wiernym
Parafii pw. **Sw. Jana Kantego**
w **Warszawie**

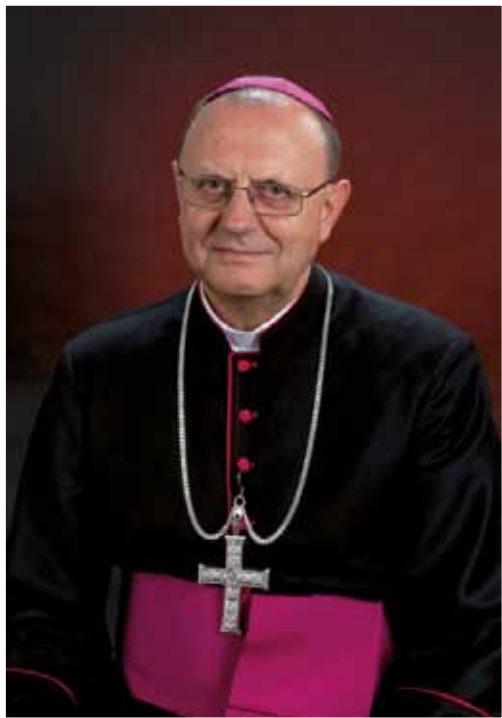
wzywając, przez wstawiennictwo **Matki Najświętszej**,
obfitości łask i darów **Bożych**

1 września 2022 r.

La Audientia Vaticana die 26.09.2022

Card. Stanisław Dziwisz
Ecclesiarum Secretarius

Wizytacja kanoniczna w parafii

Bp Tadeusz Pikus, fot. Wikipedia

W dniach 6-8 listopada 2022 r. bp Tadeusz Pikus, delegat Kardynała Kazimierza Nycza, biskupa ordynariusza naszej diecezji, przeprowadził w naszej parafii wizytację kanoniczną, zwaną inaczej pasterską. Odwiedził naszą wspólnotę parafialną, aby spotkać się z wiernymi i różnymi środowiskami, gdzie na co dzień podejmowane są wielorakie działania duszpasterskie. W czasie wizytacji biskup poznaje charakterystykę miejscowego Kościoła, życie religijne parafii, przebieg katechizacji, zapoznaje się z formami duszpasterstwa występującymi w parafii, spotyka się z poszczególnymi osobami zaangażowanymi w życie parafialne.

Wizytacja biskupa jest czynnością apostołską. Biskup jako następca Apostołów, i podobnie jak oni, odwiedza parafię, by spotkać się z wiernymi i wspólnie przeżywać radość doświadczenia chrześcijańskiej wiary. Pierwsze wspólnoty chrześcijan wizytowali Apostołowie. Święty Paweł wiele razy wspominał takie wizyty, w swoich listach zapowiadał je, wyznaczał im cel. Za ich przykładem czynią to dzisiaj biskupi jako następcy Apostołów. Biskup ordynariusz ma obowiązek przynajmniej raz na pięć lat wizytować parafię w swojej diecezji. Jeśli nie może uczynić tego osobiście, deleguje swojego wysłannika, zazwyczaj biskupa pomocniczego, zwanego sufraganem. Wizytacja pasterska stanowi niejako serce

biskupiego posługiwania w diecezji i jest przeżyciem realnej obecności biskupa pomiędzy wiernymi.

Wizytacja biskupa to nie tyle czas sprawdzania i kontroli, ale czas spotkań z wiernymi na modlitwie i rozmowach, umacniania ich wierności Chrystusowi, Ewangelii i Kościołowi. Biskup przyjeżdża do miejscowej wspólnoty, by słuchać o radościach, wchodzić w nasze troski, by prosić Boga o potrzebne łaski i udzielić nam błogosławieństwa.

Wizytacji kanonicznej podlegają wszystkie dziedziny życia religijnego, moralnego, apostołskiego i administracyjno-gospodarczego. Dlatego wcześniej przed terminem wizytacji biskupa, do parafii przybywają wizytatorzy, pracownicy Kurii Biskupiej, i sprawdzają poziom nauczania dzieci i młodzieży, wizytują sprawy administracyjno-gospodarcze parafii, czyli stan i potrzeby kościoła parafialnego, budynków gospodarczych, kancelarii parafialnej, spis inwentarza kościoła i wszystko, co należy do parafii.

Ostatnia wizytacja kanoniczna w naszej parafii była dokładnie sześć lat temu, 6-7 listopada 2016 r. Pandemia czas od ostatniej wizytacji wydłużyła o rok. Wizytował nas wówczas nasz biskup pomocniczy, bp Michał Janocha, delegat Kardynała Kazimierza Nycza.

W dniach 6-8 listopada tego roku przebywał w naszej parafii z wizytą pasterską bp Tadeusz Pikus, reprezentujący Pasterza naszej Archidiecezji. Wizytacja rozpoczęła się w niedzielę, 6 listopada, o godz. 11.00 przed kościołem, gdzie proboszcz w obecności kapłanów i służby liturgicznej przekazał biskupowi stulę i klucze do kościoła na znak, że gospodarzem tego miejsca jest biskup – proboszcz wraz z wikariuszami posługę w parafii sprawuje w imieniu biskupa i w jedności z biskupem.

Biskup Tadeusz w ciągu niedzieli, będąc z nami, sprawował Mszę św. lub był obecny na Mszy św., głosząc homilię, czyli sprawował wśród nas swoją posługę uświęcania i nauczania. Zgromadzonemu na Eucharystii, na zakończenie, udzielał pasterskiego błogosławieństwa. Wszystko to służyło ugruntowaniu i umocnieniu nas w wierze oraz umocnieniu nadziei w obecnie niełatwym czasie, który przeżywamy. Niedziela przebiegała w klimacie spotkań z dziećmi, młodzieżą i dorosłymi na modlitwie w naszej świątyni.

Poniedziałek biskup rozpoczął od wizyty w kancelarii parafialnej, gdzie zapoznał się ze sprawami administracyjnymi parafii, podpisał wszelkie księgi metrykalne, kancelaryjne i duszpasterskie. W porze przedpołudniowej odwiedzał w szkołach katechetów, dzieci i młodzież na lekcji religii oraz spotykał się z dyrekcją tych szkół. Odbył również indywidualne spotkania i rozmowy z pracownikami parafii i miejscowymi kapłanami. W porze późno popołudniowej biskup nawiedził kościół parafialny i zaplecze duszpasterskie oraz sprawował Mszę św. w kaplicy Klasztoru Sióstr Zmartwychwstanek we wspólnocie Sióstr. Spotkał się również z przedstawicielami rady parafialnej i najbliższymi współpracownikami parafialnymi, podejmując w rozmowie aktualne sprawy Kościoła i naszej parafii.

Wtorek biskup rozpoczął od objazdu terenu należącego do naszej parafii, w tym nowopowstałe osiedla. Kontynuował wizytę w pozostałych szkołach, odwiedzając katechetów, dzieci i młodzież na lekcji religii oraz spotykając się z dyrekcją. Kontynuował również indywidualne spotkania i rozmowy z miejscowymi kapłanami. Wieczorem miała miejsce uroczysta Eucharystia na zakończenie wizytacji z udziałem grup i wspólnot działających w parafii. Biskup przewodniczył tej celebrze i wygłosił homilię, zachęcając do tworzenia mniejszych wspólnot misyjno-ewangelizacyjnych w dużej wspólnocie, jaką jest parafia.

W procesji z darami przedstawiciele poszczególnych grup i ruchów działających w parafii złożyli w darze ołtarza sprawozdania z działalności i posługi swoich grup, jako owoc własnej pracy i służby we wspólnocie parafialnej. Tych sprawozdań było 16.

Przed końcowym błogosławieństwem biskup uczynił krótkie podsumowanie i skierował pasterskie słowo oraz podziękował za czas wizytacji. Przekazał probosz-

czowi kapłańska stulę i klucze, na znak by w imieniu biskupa dalej kontynuował posługę uświęcania i nauczania w parafii, a zebranym w świątyni i wszystkim parafianom udzielił pasterskiego błogosławieństwa.

Teraz modlimy się o dobre owoce tej wizyty, abyśmy jako jedna wielka rodzina parafialna mogli iść w życiu z odnowioną i umocnioną wiarą.

ks. dr Grzegorz Ostrowski

Żoliborskie kapliczki, krzyże, figury świętych (6)

Opisywałam w tym cyklu dwie żoliborskie kapliczki, których powstanie w czasie wojny jest udokumentowane – w podwórkach przy Krasińskiego 20 i 29. Przytaczam poniżej ciekawy komentarz do historii warszawskich kapliczek podwórkowych z okresu okupacji:

„Niemiecki generalny gubernator (okupowanych przez Niemców ziem polskich – PAP) Hans Frank powiedział kiedyś, że gdy wszystkie światła dla Polski zgasły, zawsze została święta z Częstochowy i kościół” – mówił PAP historyk i przewodnik miejski po Warszawie Adrian Sobieszczański. Jego zdaniem najlepszym przykładem takiej codziennej wiary Warszawiaków podczas okupacji niemieckiej były kapliczki stawiane na podwórzach znajdujących się w Warszawie kamienic. Jak stwierdził: „do dzisiaj przetrwało ich prawie 400, chociaż nie do końca są w jakiś sposób zinventaryzowane i nie możemy określić ich konkretnej sumy”. (...) „Codzienne łapanek, codzienne egzekucje uliczne powodowały, że większość ludzi, chcąc sprawować jakieś formy kultu, nie opuszczała swojej kamienicy, która była pewnego rodzaju twierdzą w tamtym okresie” – mówił. „Okazało się, że przy takich robionych na szybko kapliczkach na warszawskich podwórzach, które składały się czasami z wyniesionego stołu, czasami z obrazu a czasami z figurki Matki Boskiej bądź świętego, zbierała się cała grupa mieszkańców tejże kamienicy, modląc się tutaj” – opowiadał historyk. (<https://dzieje.pl/wideo/historyk-kapliczki-w-warszawie-przetrwały-dzięki-lokalnym-srodowiskom>; fragment artykułu Katarzyny Szydłowskiej-Greszty z 2017 roku).

Kolejny taki obiekt sakralny to figura Maryi w podwórku kamienicy przy ulicy Słowackiego 38/46. To dom Spółdzielczego Stowarzyszenia Mieszkaniowego Urzędników Państwowych wzniesiony w 1929 roku, jego pierwotny adres to Marymoncka 6a. Co ciekawe, w planach spółdzielni było wzniesienie także drugiego budynku z frontem od strony ul. Siemiradzkiego, jednak z powodu braku środków finansowych już zbudowane fundamenty rozebrano. (<https://www.warszawa1939.pl/obiekt/slowackiego-38>). Kapliczka przedstawia Maryję depczącą głowę węża, umieszczoną na cokole z kamieni. Powstała w 1943 roku, o czym zaświadcza tabliczka z napisem: „Pod Twoją obronę / 15 VIII 1943 r.” umieszczona na kamiennym cokole. Nad nią przytwierdzono metalowy ryngraf przedstawiający Matkę Bożą Częstochowską w koronie i z Dzieciątkiem na ręku, w otoczeniu 12 gwiazd z apokaliptycznej wizji św. Jana. Maryja usytuowana jest pomiędzy dwoma skrzyżowanymi sztandarami wojskowymi i ponad polskim orłem w koronie! Orzeł trzyma w szponach szarfę, na której można odczytać końcówkę zatartego napisu: „uciekamy się”. Nie udało mi się, niestety, zdobyć informacji, czy ten właśnie ryngraf został umieszczony na cokole w momencie ustawienia figury (co wydaje się prawie niemożliwe), czy też obecny zastąpił jakiś wcześniejszy, nie zawierający tak wyraźnych symboli patriotycznych. Figurę z cokołem wykonał istniejący od 1918 roku do dziś zakład kamieniarski, którego sygnaturę „W. Niedziałek / Św. Wincentego 88” znajdujemy na jednym z kamieni cokołu.

Może przy tej kapliczce modlił się 1 lutego 1944 roku, przed wyruszeniem na akcję Kutschera jej dowódca, dwudziestodwuletni Bronisław Pietraszewicz, ps. „Lot”, ówczesny mieszkaniec kamienicy. Odbił konspiracyjny kurs w Szkole Podchorążych „Agricola” i przeszedł do Grup Sztur-

nowych Szarych Szeregów, a stamtąd do nowoutworzonego oddziału dywersyjnego AK AGAT. Akcja miała na celu wykonanie wyroku śmierci na dowódcy SS i Policji na dystrykt warszawski, Franzu Kutscherze. Wyrok wykonano, zamach na „kata Warszawy” stał się głośny wśród mieszkańców Stolicy, ale młody dowódca akcji zmarł 4 lutego w wyniku odniesionych ran, w Szpitalu Wolskim, który zgodził się go przyjąć, po różnych wcześniejszych komplikacjach. „Lota”, który mieszkał w kamienicy od 1928 roku, upamiętnia tablica na ścianie budynku od strony ulicy Słowackiego.

Tekst i foto:

Anka Mieczysława-Jerominek

Życ na chwałę Bożą

Prosić Boga, Pana naszego, aby wszystkie moje zamiary, decyzje i czyny były skierowane w sposób czysty do służby i chwały Jego Boskiego Majestatu – taką formułę wygłaszamy zazwyczaj przed rozpoczęciem medytacji ignacjańskich.

O tym, że mam żyć na chwałę Bożą, że to powinien być mój jedyny cel, że nawet zbawienie wieczne jest tylko „skutkiem ubocznym” dążenia do tego celu, dowiedziałam się po wielu latach od nawrócenia, podczas pierwszych moich rekolekcji w milczeniu – „Fundamentu” u Ojców Jezuitów w Kaliszu. Przyznam, że przeżyłam szok. Jak to – nieważne są moje zmagania, aby być lepszą, nieważny własny rozwój, nieważne spektakularne osiągnięcia w życiu duchowym? „Ja” się nie liczy? Tylko chwała Boża? Wszak „nasze hymny pochwalne niczego Tobie nie dodają” – a ja mam je ciągle wyśpiewywać?

Powtarzałam formułę, modliłam się nią – ale bez przekonania, bez zaangażowania. Dawałam sobie czas, aby do niej dojrzeć...

Ostatnio, w Dniu Świętych Młodzianków – Męczenników, zawędrowałam na wieczorną Mszę św. poza naszą parafię. Spotykają mnie czasem w tym kościele jakieś odkrycia, odsłania się coś nowego. Ksiądz w homilii mówił o rezi niewiniątek, przekonywał, że sensem ich śmierci było oddanie życia na Bożą chwałę, jakkolwiek trudne jest to dla nas do zrozumienia.

Pomyślałam, że świetnie byłoby być takim Niewiniątkiem – ponieść szybką śmierć od miecza i być zbawionym...

No, ale nie jestem Niewiniątkiem – niestety – pomyślałam. I wtedy zrozumiałam, że to „niestety” jest niepożądane, że każdy z nas ma chwałę Bożą głosić – swoim życiem. Mam ją głosić życiem jedynym i niepowtarzal-

nym, tym, które dał mi Bóg. To właśnie życie mogę Mu oddać, świadomie i dobrowolnie, wielbiąc Jego miłość i wiedząc, że jestem jej niegodna. Moje hymny pochwalne niczego Tobie nie dodają, ale przyczyniają się do mojego zbawienia.

Jeszcze nie do końca, ale już chyba wiem, że chcę żyć na chwałę Bożą.

Raczej miłosierdzie, niż ofiara

Liturgia słowa któregoś dnia podczas tegorocznego Wielkiego Postu zestawiała scenę z Nowego Testamentu z przyłapaną na cudzołóstwie kobietą i starotestamentową opowieść z Księgi Daniela o Zuzannie i starcach. W homilii ksiądz prałat Antoni zauważył, że ci, którzy przyprowadzili do Jezusa jawnogrzesznicę – wykorzystali swoją szansę; po refleksji na swój własny temat nie ukamienowali jej. Starcy ze Starego Testamentu szli „w zaparte” i ponieśli karę zgodną ze starym Prawem. Interwencja Daniela sprawiła, że niewinna osoba została ocalona, a ukarani – złożeni w ofierze – właściwi „winni”. Którzy zapewne ostatecznie – wszak byli sędziami – uznali zasadność tej kary...

W Ewangelii Jana sytuacja jest całkowicie jasna. Nie ma wątpliwości, że kobieta popełniła cudzołóstwo, została na nim przyłapana. Nie ma wątpliwości, że – według starego Prawa – zasłużyła na ukamienowanie. Ale jedyny bezgrzeszny, który, według własnego kryterium, mógłby ten wyrok wykonać, czyli Chrystus – tej ofiary nie żąda. „I Ja cię nie potępiam. Idź i nie grzesz więcej” – to rewolucyjna wykładnia rozumienia miłości Bożej. Miłości, której sensem nie jest Prawo, ale Miłosierdzie.

Parafianka Anka

Pismo Parafii św. Jana Kantego w Warszawie, ul. Krasińskiego 31 A, 01-784 Warszawa, tel. 22 663 34 67

Wspólnie z Autorami gazetę zredagowali społecznie:

Barbara Kowalczyk, Marek Kowalski, Anna Laszuk, Grażyna Tierentiew, s. M. Bernarda Konieczna CR.

Wydanie sponsorowane

Gazeta w Internecie: <http://jankanty.waw.pl/gazetka-parafia-na-sadach/>

Opieka duchowa: Proboszcz ks. dr Grzegorz Ostrowski

Wydawnictwo Bonum, ul. Łąkowa 58, 05-402 Otwock

Pielgrzymka do Lasek – miejsca spotkań świętych

Ks. T. Fedorowicz

Dziś każdy chrześcijanin ma to samo zadanie: nieść Ewangeliczny znak swoim życiem, to znaczy miłością Chrystusa ponad wszystko i miłością ludzi – w bezinteresowności w pomaganiu, w czystości, w skromności, w prostocie, zadowoleniu z tego, co się ma, w radosnym uśmiechu.

Z konferencji
o. Tadeusza Fedorowicza

24 września br. Wspólnota Żywego Różańca z jej opiekunem ks. proboszczem Grzegorzem Ostrowskim, po długiej przerwie spowodowanej stanem epidemii, udała się na pielgrzymkę zorganizowaną, jak zwykle, przez Pana Andrzeja Dąbrowskiego. Kilka dni wcześniej minęła pierwsza rocznica beatyfikacji kard. Stefana Wyszyńskiego i m. Elżbiety Róży Czackiej, pojechaliśmy więc do Lasek – tam, gdzie narodziła się ich owocna i święta przyjaźń. Róża Czacka, która w wieku 22 lat straciła wzrok, w 1910 r. zorganizowała w Warszawie pierwszy dom dla niewidomych dziewcząt, który dał początek **Towarzystwu Opieki nad Ociemniałymi**. W 1922 r. powstała instytucja centralna towarzystwa – **Zakład dla Niewidomych w Laskach**, gdzie są oni przygotowywani do samodzielnego życia. Czacka powołała też do życia w 1918 r. **Zgromadzenie Sióstr Franciszkanek Służebnic Krzyża** i złożyła w nim śluby, stając się siostrą Elżbietą.

Tak zrodziło się Dzieło Lasek, które opiera się na zasadzie **Triuno**, czyli współpracy na równych prawach osób niewidomych, świeckich współpracowników oraz sióstr franciszkanek. Jego duchowym ojcem został przyszły Sługa Boży ks. **Władysław Korniłowicz** (1884-1946), wybitny kierownik duchowy Lasek, dzięki któremu w 1933 r. powstał tam Dom Rekolekcyjny, a Laski stały się ośrodkiem odnowy liturgicznej, duchowej oraz duszpasterstwa inteligencji już przed II wojną światową. W 1942 r. do ośrodka przybył przyszły Prymas Tyśiąclecia, ks. **Stefan Wyszyński**.

Był tam kapłanem, katechetą, wykładowcą nauki społecznej Kościoła, prawa kanonicznego, spółdzielczości, ekonomii, a nawet historii Polski. Był również kapłanem wojskowym, po zaprzysiężeniu w Armii Krajowej przyjął pseudonim „Radwan III”. W czasie Powstania Warszawskiego m. Elżbieta i ks. Wyszyński zaangażowali się w pomoc powstańcom, organizując w Laskach szpital polowy dla żołnierzy AK. Doskonale pokazał to film pt. „Wyszyński – zemsta czy przebaczenie”, którego premiera odbyła się kilka godzin po Mszy św. beatyfikacyjnej. Dzięki autentycznym miejscom i rekwizytom należącym

do obojga świętych film stał ważnym fragmentem historii Polski i pokazał mało znany fragment ich biografii.

W czasach PRL odbudowane Laski stały się miejscem tajnego działania opozycji antykomunistycznej i schronieniem dla ludzi prześladowanych przez system komunistyczny. W Laskach bywali i pisali swoje utwory m.in. **Jerzy Liebert, Marian Brandys, Zbigniew Herbert, ks. Jan Twardowski, Antoni Słonimski** czy **Jan Lechoń**.

Ważnym świadkiem historii dzieła Matki Czackiej jest cmentarz w Laskach, na którym zostali pochowani między innymi pracownicy i wychowankowie ośrodka. Spoczywają tam także artyści, literaci, politycy i księża, związani z Dziełem Lasek: **Antoni Marylski, Jan Zieja** oraz **Aleksander i Tadeusz Federowiczowie**. Aleksander Federowicz (1914-1965) był w latach 1945-1952 kapłanem i wychowawcą młodzieży w Laskach, a w 1951 r. został pierwszym proboszczem erygowanej przez Prymasa Wyszyńskiego parafii w Izabelinie, gdzie w ciągu roku doprowadził do zbudowania kościoła parafialnego. Jako jeden z pierwszych kapłanów w kraju otrzymał zgodę kard. Wyszyńskiego na sprawowanie liturgii częściowo w języku polskim i odprawianie Mszy św. twarzą do wiernych jeszcze przed reformą Soboru Watykańskiego II. Jego brat Tadeusz (1907-2002) był przez ponad 50 lat związany z Laskami jako wybitny duszpasterz, ceniony spowiednik, m.in. Jana Pawła II, autorytet duchowy dla wielu kręgów warszawskiej inteligencji i wielki przyjaciel niewidomych. W 1992 r. został wyróżniony za książkę *Drogi Opatrzności*, w której opisał losy zesłańców w Kazachstanie. Korzystał z własnych doświadczeń, bowiem w 1940 r. dołączył dobrowolnie do zesłańców, by ich wspierać duchowo i pełnić w ukryciu posługę duszpasterską. Witał z radością wszystkich, którzy do Lasek przyjeżdżali, m.in. jesienią 1974 r. młodzieżową pielgrzymkę z naszej parafii z jej opiekunem, ks. Janem Świstakiem, której byłam uczestniczką.

Msza św. w kaplicy M.B. Anielskiej

Naszą tegoroczną pielgrzymkę zaczęliśmy od Mszy św. sprawowanej przez ks. proboszcza w kaplicy Matki

Sarkofag bł. Matki Czackiej

Pielgrzymka w Palmirach

Bożej Anielskiej, później modliliśmy się przy sarkofagu Matki Czackiej, który znajduje w dawnym pokoju Założycielki. Jej doczesne szczątki zostały tam przeniesione z cmentarza w grudniu 2020 roku. Na małej wystawie oglądaliśmy fotografie z jej życia. Odwiedziliśmy także pokój ks. T. Fedorowicza, który pozostał niezmieniony, pełen pamiątek z nim związanych, mimo że w czerwcu br. minęło 20 lat od jego śmierci. Byliśmy też na cmentarzu, by pomodlić się za wszystkich, którzy tam spoczęli i przyczynili się do stworzenia tego niezwykłego miejsca.

Z Lasek pojechaliśmy do Palmir, miejsca uświęconego krwią 2115 Polaków, głównie mieszkańców Warszawy, zamordowanych przez niemieckiego okupanta w tajnych egzekucjach w latach 1939-1943 na terenie Puszczy Kampinoskiej. Wystawa w muzeum była peł-

na fotografii i pamiątek po zamordowanych, związanych z ich życiem i przekazanych przez najbliższych, zaświadczenia niemieckie o ich śmierci i fotokopie podziemnej prasy o egzekucjach. Modliliśmy się nad ich grobami, dziękując za ich życie. Wracaliśmy do Warszawy pełni nadziei, że w niedługim czasie znów wyruszymy z następną pielgrzymką i z naszym opiekunem. Cieszymy się, że ma dla nas czas i że po raz kolejny byliśmy w Laskach, gdzie wcześniej posługiwał i czuje do tego miejsca przywiązanie. Trudno się dziwić, bo jest ono naznaczone świętością wielu osób. Dziękujemy Adamowi Dąbrowskiemu i Księdzu Proboszczowi za tę pielgrzymkę!

*Tekst i foto: Grażyna Tierentiew
Więcej na temat Lasek w nr 35 i 56 PnS.*

Ż kroniki parafialnej

Spotkanie dzieci ze Śpiącą Królowną i Świętym Mikołajem

Trzy lata nie spotykaliśmy się z przyczyn od nas niezależnych i nie tylko z powodu panującej pandemii. Ale w grudniu tego roku Święty Mikołaj przyjechał do nas wcześniej, bo już 3 grudnia w sobotę. I jak to bywało przez siedem lat przed pandemią, przyjechał do nas Teatr Czarodziej, tym razem z przepięknym przedstawieniem pt. „Śpiąca Królowna”.

To bracia Grimm napisali baśń o Śpiącej Królownie. A było tak. Dawno, dawno temu, w bardzo bogatym królestwie przyszła na świat piękna dziewczynka. Król zaprosił na narodziny córki 12 mądrych wrózek, które obdarowały ją cnotą, urodą, bogactwem i innymi cudownymi darami. Ale trzynastej, złej wróżki, król nie zaprosił. To ona w zemście za doznany urazę zapowiedziała, że królowna w 15-tym roku życia ukuje się wrzecionem i umrze. Na szczęście 12-ta wróżka, która nie zdążyła złożyć daru, złagodziła klątwę złej wróżki

oświadczając, że królowna tylko zaśnie na 100 lat. Królowna dorosła i rzeczywiście w dniu 15-tych urodzin, mimo wszystkich środków zapobiegawczych, ukuła się wrzecionem i zapadła w sen a wraz z nią wszyscy mieszkańcy zamku. Wokół uśpionego zamku wyrósł kolczasty, śmiertelnie rażący żywopłot. Wielu śmiazków próbowało bezskutecznie dotrzeć do Śpiącej Królowny. Po 100 latach zjawił się piękny i odważny królewicz. Był dobrym człowiekiem, pomagał biednym i odważnie zwalczał zło. Dlatego kolczasty żywopłot zmienił się przed nim w piękne kwiaty i rozstał się tak, że królewicz bez przeszkód dotarł do zamku. Pocałunkiem obudził Śpiącą Królownę. Wraz z nią obudzili się wszyscy mieszkańcy zamku. Odkonczyło się huczne wesele.

Licznie zgromadzone na przedstawieniu dzieci, uczestniczyły w nim czynnie i emocjonalnie. Cieszyły się z darów dobrych wrózek, wypędzały złą wróżkę, wspierały dzielnego królewicza, zwalczały groźnego smoka i ostatecznie przegoniły złą wróżkę i cieszyły się z hucznych wesela.

Dzieci były zauręczone pięknym przedstawieniem tak mocno, że gorąco prosiły dyrektorkę teatru Panią Kasię Adamczyk, aby na Wielkanoc przyjechała do naszej Parafii z wcześniej obiecany „Pinokiem”. A i nasz Proboszcz wielce się ucieszył, a następnie bardzo zadowolony szybko

przyprowadził Świętego Mikołaja, który przyniósł 200 paczuszek dla wszystkich grzecznych dzieci. Obdarowane dzieci znalazły w paczuszkach czekoladowe mikołaje, koszulki z wizerunkiem Plastusia Marii Kownackiej, książeczki, kasety z filmami, żoliborskie miodki, pamiątkowe znaczki stulecia WSM i wiele innych prezentów.

Do Świętego Mikołaja listy z prośbami o niespodzianki dla naszych dzieci napisali: obecna na spotkaniu Prezes WSM Pani Barbara Różewska, ksiądz proboszcz wraz z nami Parafianami i kierownictwo Wydziału Ochrony Środowiska Dzielnicy Żoliborz.

Na zakończenie tej relacji przedstawiamy pamiątkowe fotografie wykonane przez naszego parafianina Pana Ryszarda Lisa. DO ZOBACZENIA!

Barbara Kowalczyk

Niedziela Palmowa 2023

Oto przychodzę!

W zwoju księgi napisano o mnie:

Chcę wypełniać Twoją wolę, mój Boże,

a Twoje Prawo jest w moim wnętrzu. (Ps 40,8)

